

bytte, og stiller i saa Henseende Forslag under Nr. 10.

Ligeledes har man fundet det billigt, naar Staten forbeholder sig det fremtidige Tilsyn med Banerne og deres Drift, at de dermed forbundne Udgifter afholdes af Statskassen, og Udvalget stiller derfor under Nr. 11 Forslag om, at Udgifterne til Regeringens Tilsyn med Banerne efter deres Anlæg bæres af Statskassen. Til dette Forslag knytter sig Endringsforslaget under Nr. 15 til § 6.

Bed Spørgsmaalet om Reglerne for Ekspropriationen foretrækker Udvalget Bestemmelserne i Lov af 10de Marts 1861 og stiller derom Endringsforslag til Lovforslagets § 5.

Det Bederlag, som Lovforslaget bestemmer, at Staten skal udrede ved en eventuel Overtagelse af Banen, har Udvalget været enigt om burde forhøjes og mest passende ansættes til det fem og tyvedobbelte.

Endelig har et Flertal i Udvalget ikke troet at kunne tiltræde Lovforslagets § 8, hvorefter Regeringen skal have Bemyndigelse til Udstedelse af Statsobligationer til Dækning af de Statsstilskud, der i Henhold til denne Lov ville blive at udrede til private Jærnbaner. I de fleste Tilfælde og navnlig alle Steder, hvor de nyere lette og billige Jærnbane-systemer kunne tænkes bragte i Anvendelse, vil Tilskuddet blive af en saa ringe Størrelse, at der i Betragtning af Landets til Dels gunstige finansielle Stilling næppe kan være tilstrækkelig Tøje til saa ekceptionelle Forholdsregler, som Optagelse af Laan. Hvis Landets finansielle Forhold skulde vise sig mindre gunstige i Fremtiden, eller der skulde blive Tale om Udredelsen af mere betydelige Summer til større Jærnbaneanlæg, vil Regeringen jo altid have den Udvej aaben, til givne Tid og Lejlighed at søge sig den attraaede Bemyndigelse igennem Lovgivningsmagten. Flertallet foreslaar derfor, at Paragraffen udgaar.

Et Mindretal (Naberg, N. Andersen og Hammerich), der ikke kan dele Flertallets ovenstaaende Opfattelse, holder paa, at § 8 ikke udgaar af Loven.

Et Mindretal (Bull, Bønløkke, Fogtmann og Korsgaard) tvivler vel om, at det vilde være muligt med Hensyn til Statens Medvirkning ved Anlæg af Privatbaner at fastsætte Regler, som kunde passe paa alle Tilfælde, men skal dog erkende, at det baade for Projekteringen af flige Baner og for Statens Deltagelse i Projekternes Gennemførelse kunde være en Binding, om der blev opnaaet Enighed angaaende Indførelsen af visse almindelige Regler og Betingelser for, at Staten traadte til og støttede det private Initiativ.

Saafernt Regeringen havde indskrænket sig til at udvirke saadanne Regler, skulde Mindretallet have hilset det foreliggende Forslag med Tilfredshed og med tilsvarende Tøselse have arbejdet for dets Gennemførelse.

Regeringen har imidlertid stillet langt ud over det Formaal at tilvejebringe almindelige Regler for Koncession paa Jærnbaneanlæg og Statsbidrag til saadanne.

Den har nemlig foreslaaet, at Rigsdagen i to Henseender skal abdicere fra sin hidtidige Myndighed, dels saaledes, at Retten til at meddele Koncession skal gaa over fra Lovgivningsmagten til Administrationen (§ 1), dels derved, at Finansministeren skal have uindskrænket Raadighed (§ 8) til at gøre Statslaan til Udførelse af de Jærnbaneplaner, som finde Indenrigsministerens Bifald.

Selv under normale Forhold — med en Regering, som hverken finansielt eller paa anden Maade var Rigsdagens Beslutninger overhørig — vilde Mindretallet finde det meget betænkeligt, at Rigsdagen afgav et saa vigtigt Omraade som det, her er Tale om, til Administrationens Godtykke. Saaledes som Regeringen nu i en Mærkelig har stillet sig til Lovgivningsmagten, særlig Folketinget,